Ч. 153. Второк 25 (12) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Зміни в анґлійскій конституциї. — Альбаньска ворохобня.

Справа сполученя „диких“ німецких послів з українським клюбом для спільного вибору членів комісий представляє ся в той спосіб:

Після дотеперішної практики, задержаної і тепер, до більших комісий випадає 1 мандат на кождих 10 членів даного клюбу, до менших 1 на 20. „Диких“ німецких послів є 15, отже они не могли би дістати ні одного мандату до менших комісий. З огляду на се президия українського клюбу предложила їм спільне переводжене вибору. В разі принятя предложеного сполученя український клюб годив ся на відступлене часовим союзникам всіх мандатів в тих комісиях, що для інтересів нашого населеня не мають значіня, а з другого боку зажадав, щоби „дикі“ відступили українським послам мандати в таких комісиях, як прим. комісия сільского господарства і т. п. В той спосіб обі ґрупи віднесли би користь, український клюб здобув би собі більшу скількість мандатів в важних для себе комісиях а „дикі“ Німці одержали би мандати в тих комісиях, на котрих їм залежить. Пропозицию українского клюбу „дикі“ приняли дуже охотно і зараз другого дня з виїмком декотрих „приступили“ до українського клюбу, так що він я 28 збільшив ся до числа 37 членів. Кількох „диких“ відмовило ся від приступленя, між иншими Офнер, радник двора Куранда і бар. Гок. Куранда заявив, що не може приступити до опозицийного клюбу, бо він належить до більшости. „N. fr. Presse“ доносить, що др. Офнер і п. Найнтайфель заявили вже свое приступлене, так що клюб числить тепер 39 членів, а в разї приступленя п. Брайтера і дра Штравхера числив би 41.

Союз „диких“ послів оголосив про свое тактичне сполучене українським клюбом отсей комунікат: „Независимі німецкі посли для забезпеченя своїх парляментарних прав заключили тактичний договір з українським клюбом, в тій практичній цїли, щоби одержати в комісиях відповідне заступство для береженя інтересів своїх виборців. Безпосередний вибір сего кроку дало поведенє великих партий, що не хотїли запевнити диким заступства в комісиях. Ся сполука зовсім не потягає за собою зміни політичних переконань, бо обі сторони застерігають собі повну незалежність. Що до розділу мандатів в комісиях, принято, що німецким независимим послам будуть признані мандати в тих комісиях, що є особливо важні для інтересів їх виборців, а членам українского клюбу будуть полишені мандати головно в господарских комісиях“.

Рівночасно з австро-угорскою угодою в 1907 р. заключили оба правительства тайний договір що до способу виконаня постанов угоди. Договір сей був свого часу предметом численних інтерпеляций і нападів, задумує, як доносить „N. fr. Presse“, цїлий договір оголосити. Німецкий національний союз вже ладив ся з інтерпеляциями в тій справі, а то з приводу справи з арґентиньским мясом. В разї оголошеня сего договору інтерпеляциї стануть безпредметові.

Посли сьвященики зорґанізували ся в союз, котрого головою вибрано о. Стояна.

Італіяньскі соц. дем. посли Піттоні, Оліва і Баттісті а також український соц. дем. п. Вітик прилучили ся як госпітанти до німецкого соц. дем. клюбу.

Між внесенями є внесенє п. Пахера, що домагає ся ухваленя квоти 20 мілїонів корон річно до роздачі краям на поправу платень народних учителів.

Як донесли телеґрами, анґлійска палата льордів приняла в третім читаню біль про veto з поправками льорда Лєнсдовна, котрі зводять до minimum всї постанови о veto, як їх хоче мати правительство. Правительство і ліберальна часть палати послів переперли в палаті послів біль, після котрого законопроєкти приняті в палаті послів на трех сесиях протягом двох

---

3)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Коли бігали по луцї, а Ельцї розплела ся коса, просила Бара:

— Позвольте, Ельшко, аби я вас заплела, аєте мягоньке волосе як лен, люблю вас заплїтати.

Коли на то дівчина радо позволяла, перебирала она пальцями з любовію в мягкім волосю, а як вже заплела, брала свою грубу косу і прирівнюючи єї до Ельщиної коси, говорила:

— О то ріжниця!

І справдї, русяве волосе Ельшки сильно відбивало від темного волося Бари. А однако Ельшка хотїла би була мати таке чорне волосе як Бара.

Колиж Ельшка прибігла часом до Бари, а були певні, що їх ніхто не побачить, ішли купати ся. Але Ельшка була боязлива і хоч Бара впевнювала єї, що нічо їй не стане ся, що буде єї держати і научить плавати, все таки не ішла на глубшу воду, як по коліна. По купели Бара обтирала їй ноги своєю грубою запаскою, а беручи малі білі ніжки в свої сильні руки, цїлувала їх і говорила зі сьміхом:

— Боже, які то мягонькі, маленькі ніжки! Що би з того було, як би то мало босо ходити. Ади! — додавала, прирівнюючи свою опалену, обдерту ногу, повну моволів, до білої Ельщиної ноги.

— А тебе то не болить? — питала Ельшка з чувством, пересуваючи рукою по грубій підошві Бари.

— Доки шкіра не згрубіла як підошва, боліли мене ноги, але тепер не почула би я й огня під ногами — відповідала Бара з гордостию, а Ельшка глядїла на неї дивуючись.

Так, ті дівчатка тїшили ся і любували ся собою. Часто прилучував ся до них і Йосиф. При забавах мусів їм послугувати, але нічого не робив собі з того і найрадше перебував з ними.

Минув дїтям дванайцятий рік і прийшов конець їх дитинним забавам. Дяк дав Йосифа до міста на науку, хотячи мати з него сьвященика, Ельшку відвезла панна Пепінка до Праги, до богатої, бездїтної тїтки, аби научила ся товарискних звичаїв і паньского поведеня, а тїтка аби не забула на своїх сільских приятелів. Бара лишила ся з вітцем і Лишаєм сама.

II.

Житє на селї плине тихо, без гуку і шуму, як потік на луцї. Три лїта минули як Ельшка від'їхала до Праги. Спершу нї панна Пепінка нї пан отець не могли відвикнути, дуже їм було скучно; але коли дяк запитав, длячого вислано Ельшку з дому, відповіла панна Пепінка дуже мудро:

— Любий пане Вільчек, чоловік не може жити лиш нинїшним днем, мусить гадати про будуче. Ельшка молода, о нїй треба гадати. Гроші складати — милий Боже! — з чого? Трохи перин, біля, то всьо, що колись по нас зістане. А того мало. Сьвіт глядає того (тут отворила Пепінка долоню і другою рукою зробила німий знак численя), а пражска тїтка має їх без числа. Може полюбить Ельшку; лиш для єї добра ми єї там вислали.

Дяк вповні згодив ся з поглядом панни Пепінки.

Пражска тїтка вже від многих лїт недомагала. Від часу як помер єї муж, все писала до свого шурина і до панни Пепінки, що жиє лиш завдяки лїкам і колиб лїкар не знав так добре єї вдачі, вже давно лежала би на кладовищи. Але нараз написала Ельшка, що пані тїтка має иншого лїкаря і що той їй порадив, аби кождого дня купала ся в студеній водї, богато ходила, добре їла і пила, а буде вскорі здорова. Тїтка послухала его і тепер здорова як дуб.

— Гм, які то новинии! Але коли так, то Ельшка може приїхати до дому.

Як панна Пепінка хотїла, так стало ся. Ще того самого дня мусів наймит витягнути з возівнї бричку і відвезти єї до коваля. Панна Пепінка порішивши сама поїхати по Ельшку,

років, стають законами навіть без принятя палати льордів, зн. що в такім разї право vet-а льордів устає. Льорди позірно згодили ся, але виняли з під сего закона майже всї важнійші державні справи, для котрих домагають ся загального народного голосованя.

Поправки, пороблені в проєктї спричинюють, що він не став законом, але знов мусить вернути до палати послів. Правдоподібно вже в понеділок палата послів розпічне дебату над проєктом і очевидно, відкине всї поправки, пороблені льордами, а тим самим конфлїкт заострить ся так, що без якогось зовнїшного чинника з него неможливо буде вийти і ціле суспільне житє Англії попало би в застій. Правительство приготовлює сей чинник в формі іменованя півтисячки нових льордів з лїберального табору, щоби ними зрівноважити в палатї льордів опозицию против задуманих реформ. Кажуть, що для зробленя льордів „приступнійшими“ 50 льордів має бути іменованих вже в найблизшій будучности. Цїла лїста, зложена з 500 вибраних правительством, є вже готова і правительство кождої хвилї може з нею прийти до розвязки цїлого питаня. Відкладати єї правительство тепер не має нїякої рациї, бо годї припускати, аби льорди, коли палата послів не прийме їх поправок, зрезиґнували з своєї теперішної точки погляду.

Король Николай чорногорский запросив до себе представителїв держав з виїмкою хвилево неприсутного нїмецкого посла. На конференциї подав король зібраним до відомости условини, на яких можливе порозуміне між Альбанцями а Турками. Условини ті не ріжнять ся нічим від інформаций, уділених турецким послом провідникам повстаня в Подґоріци. Король не гадає, щоби Альбанцї, які перебувають в Чорногорі, дали ся намовити до повороту, коли не дістануть від держав запоруки, що приреченя турецкого правительства будуть додержані. Сам король не міг би брати на себе відвічальности, що порадив Альбанцям вертати. Посли, присутні на конференциї заявили, що зложать про те справозданя своїм державам.

Поголоски про відкликанє Торґута пашї знов виринають. Тим разом з Торґутом пашою має бути відкликаних ще двох дивізіонерів, а на їх місце має прийти Ессад-паша і Абас-паша. Командантом дивізиї в Скутарі має бути іменований полковник Гассан Різа, а начальну команду аж до прибутя Абдуляга обійме Ессад-паша.

Новинки.

Львів, 24 липня 1911.

— **З Чорткова** пишуть: На недїлю дня 30 с. м. скликано до „Народного Дому“ в Чорткові дві наради: одна в справі заснованя рускої приватної ґімназиї в Чорткові відбуде ся того дня о 5 год. по полудни, а друга в справі участи в сокільскім здвизї з д. 10 вересня у Львові о годині пів до 6-ої. Запросини на першу нараду вислано до Читалень „Просьвіти“ і до визначнїйших осіб в повітї. На другу нараду запрошено відпоручників „Соколів“ і „Січий“.

— **Прогулька** руских академиків до Нїмеччини. Dziennik Poznański доносить, що сими днями прибуло там кільканайцять руских академиків зі Львова. Они оглядали особливости міста, але властивою цїлею їх приїзду було звидженє всхідно-нїмецкої вистави.

— **З воздухоплавства.** З Кяпштадт доносять про таку нещасливу летничу катастрофу лїтача Гайнке: При обороті у висотї 225 метрів перехилив ся его лїтак нагло на бік і упав прямовісно на землю. Рівночасно мотор вибух і цїлий лїтак почав горіти. Вправдї Гайнке видобув ся з під розбитого, горіючого лїтака, однак в наслїдок численних ран так від упадку як і від попареня, стан его є дуже небезпечний; его відвезено зараз самоїздом до шпиталя. Лїтак згорів до тла.

— **Зміна ґарнізонів.** З галицких баталїонів, що перебувають тепер в полудневій Дальматиї, перемінили свої ґарнїзони: 4 баталїон 58 пп. (станиславівского) з Перчаньо в Церквіцу і околиці Різано; 2 баталїон 95 пп. (чортківского) в Будуї до Теодо і Стоїво.

— **Смерть в поли від грому.** В Чортівци, городеньского повіта, упало жертвою грому троє люда. Рано при гарній погодї вийшли люди в поле до працї. Коло полудня надплила невеличка хмара і почали бити громи, котрих жертвою упав господар Никола Тригубяк. Ще не вспіли довезти его домів, як упали від удару грому дві нові жертви, а іменно Василь Собків та его дочка. Всякі заходи коло ратованя показали ся безуспішними.

— **Хінцї на научних студиях.** До Росиї їде з Хін 200 студентів на наукові студиї. Майже всї участники поїздки молоді люди — слухачі висших научних заведень в Пекінї. Їх вислано на державний кошт і кождий з них є обовязаний по повороті до Хін прочитати просторий звіт про Росию. Поїздка находить ся під оком дипльоматичного корпуса і провідники студентів — професори мають при собі поручаючі листи до росийских властий з просьбою о поміч в науцї. Рішено зачати дорогу сибірским шляхом, щоби пізнати Сибір, Кавказом і Кримом, а після того заїхати до середущої Росиї.

— **Протиавстрийска демонстрация в театрі.** З Фльоренциї звіщають телеграфічно, що в часї вистави одної драми прийшло там до великої протиавстрийскої демонстрациї. Коли іменно на сценї говорено про австрийских жандармів, повстав в льожі якийсь старий приклонник Ґарібальдіого і виголосив до зібраної в театрі публики підбурюючу промову, в якій заявив, що Ґарібальдисти і нинї є готові стакути до борби, щоби вирвати останні італїянскі провінциї з „австрийскої неволї“. В цїлім театрі відозвали ся оклики против Австриї.

— **Бійка між дневникарями.** З Білгорода телеґрафують: Оногди вечером в готели „Балкан“ кількох сербских дневникарів забавляло ся з двома росийскими дневникарями. Коло півночи прийшов Верґун, співробітник „Нов. Времени“. Начала ся бесїда про полїтичні справи і про зїзд, підчас котрої Ковачевич (співробітник сербского дневника „Правда“) зробив Верґунови закид, що він в часї анексийної кризи денунциював визначних Сербів, як людий, що стоять на службі Австро-Угорщини. Верґун, котрий сей заміт зрозумів в той спосіб, що Ковачевич представляє его як аґента Австро-Угорщини, ударив Ковачевича в лице. Коли присутні товариші привернули спокій, рішено справу відложити до пятниці до 10-ої години рано і візвано Ковачевича, щоби на своє твердженє дав докази. Замість поступити після сего жаданя, Ковачевич в пятницю о годині 9½ рано підійшов до Верґуна, що сидів

винесла собі з комори капелюх, аби оглянути, чи не ушкоджений. Так, панна Пепінка мала також капелюх. Дістала его перед десятьма лїтами, коли була в Празї від тїтки. У Вестци нїхто в нїм єї не бачив, але коли їхала до сусїдного місточка разом з братом, то брала его на себе. А до Праги мусїла его взяти також з собою, аби — як казала — не робити тїтцї встиду.

На другий день бричка була направлена, на третий день велїла панна Пепінка намастити єї і підкувати конї; четвертого дня розставала ся з господарством і післала по Бару, аби его доглядала на час єї неприсутности; пятого дня вчасним ранком накладено на бричку обрік для коний, страву для фірмана і панни Пепінки, кіш яєць, горнець масла і инші подарунки для тїтки, коробку з капелюхом і вузлик з одежию. По службі Божій сїла по довгім прощаню і приказуваню на бричку, паробок ударив конї бичем і з Господом Богом рушила в дорогу. Хто бачив старосьвітску бричку, подобаючим на крилатий котел, висячий між чотирма колесами, здалека міг видїти панну Пепінку, завинену в кілька хусток, сидячу між всїлякими клунками і купою сїна. Але селяни знали ту бричку, вже їх вітцї знали єї і говорили, що та бричка памятає Жіжку.

Нїхто не тїшив ся щирійше на приїзд Ельшки як Бара, нїхто о нїй так сердечно не думав як она, нїхто більше о нїй не говорив. Коли не мала з ким, говорила з Лишаєм, обіцювала ему, що як Ельшка верне буде ему дуже добре, питала его чи й ему не тужно. Панна Пепінка і пан отець знали, як Бара любить Ельшку і любили єї також. Коли раз панна Пепінка занедужала, а Бара з найбільшою охотою обслугувала єї, пересьвідчила ся о вірности і доброті дївчини так, що як була робота, брала єї на приходство до помочи, а остаточно набрала до неї тілько довіря, що повірила їй і ключ від комори, що у панни Пепінки було найбільшим доказом прихильности. Тому й тепер відїзджаючи віддала їй догляд над домом, чому всї господинї незвичайно дивували ся, а дячиха ще більше Бару зненавидїла. І в селї почали жінки говорити:

— Видко що такі непотреби мають з пекла щастє; як она там загнїздила ся!

Не могли того простити бідній дївчинї; але она не журила ся тим, чи єї люди люблять, доглядала свого старого вітця, а приходство було єї Прагою. Відзивали ся в селї голоси:

— Треба тій дївчинї віддати справедливість, що в оборотности і силї мало котрий хлопець їй дорівняє, а вже дївчина нїяка. Котраж би унесла так повні ведра води, а ще ішла з ними, немов би до танцю? А коло худоби хто так уміє ходити? Кінь і бик, корова і вівця, всьо єї слухає, она всьо може. Така дївчина в господарстві то правдиве благословеньство Боже.

Але колиб був який хлопець відозвав ся: „Я би єї взяв за жінку“ — зараз закричали би всї мами: „Нї, нї, хлопче, не вводи нам тої до родини, чоловік не може знати, що випаде, а она несамовита“.

І справдї о дївчину не сьмів нї один хлопець старати ся, навіть жартом не говорив о тім. Бара знов не позволила жартувати з собою і не дала себе затуманити хорошими словами. Найбільше ненавидїла єї дячиха, хоч Бара нїколи не зробила їй найменшої кривди, противно добре робила, бо боронила Йосифа перед местию хлопців. Як дістав котрий хлопець від дяка в церкві штурханця, хотів то відбити на Йосифі. Але дячиха мала злість на Йосифа, що він такий боязливий і дає ся боронити дївчинї та що єї любить. Она би єї була випхнула приходства, коли би панна Пепінка не була панною Пепінкою. А Пепінка не дала собі дмухати в кашу, а найменше дячисї.

Раз дячиха з учителькою щось наговорили на панну Пепінку і від того часу нїколи не були з собою добрі, хоч перше держали одну руку. Пана Вільчка нераз за то упекла, говорячи: „Ах, кінчастий носик любить рити!“ — що відносило ся до дячихи; але Вільчек на приходстві був все невинним ягнятем, лише дома був правдивим Вільчком.

Минули два, три, минули чотири днї як Пепінка від'їхала. Бара не могла діждати ся.

— Боже, пан-отче, як далеко до тої Праги? — спитала Бара пан-отця, коли по обідї виспав ся, бо тодї був в найлїпшім настрою.

— Будь терпелива дївчино, ще тут не можуть бути. Двацять миль то кусень дороги; три днї потребують там, два днї задержить ся там Пепінка, а три днї назад — зчисли собі то.

Бара почислила, а коли настав четьвертий день, настала на приходстві біганина, а Бара числила вже лиш години. Остаточно коли може вже десятий раз вибігла на двір виглянути, сонце вже западало а отець гнав до дому худобу, появила ся на дорозї бричка.

— Вже їдуть! — крикнула Бара так, що аж по цїлім приходстві залунало.

(Дальше буде).

в реставрациї готелю „Москва“ і зайшовши єго з заду, ударив кілька разів боксером в голову так, що Верґун покровавлений упав на софу. Реставрацийна служба і присутний в готелю жандарм побігли Верґунови на поміч і відобрали Ковачевичеви оружє. Верґуна заосмотрила і забрала міска ратункова стация. Ковачевича відведено на поліцию. Після осуду лікаря, що осмотрював рани Верґуна, степень зранення зависимий є від обставини, яку пізнійше ствердить ся, іменно, чи черепна кість не заломала ся. Урядовий дневник „Самоуправа“ ганить в дуже острих словах Ковачевича і виказує, що заняте Поляками становище супротив Москалів було неоправдане. Натомість „Правда“ атакує в найострійший спосіб российских участників конґресу.

— **Сумний конець забави.** З Поморян доносять: Дня 15 с. м. вечером устроїв Дмитро Коваль, господар присілка Настюки, „толоку“ для своїх сусідів, що помагали єму цілий день около ліпленя нової хати. Після угощеня начали ся при звуках музики танці, в часі котрих парубок Антін Запоточний з Таврова, бережаньского повіта, що жиє тепер в Нестюках, ударив боксером парубка Івана Жуковского, доведений, здає ся, завистию о дівчину, з котрою Жуковский гуляв. Коли Жуковский хотів боронити ся, припав до него молодший брат Антона Петро Запоточний і ударив єго так нещасливо в живіт, що внутренности вийшли Жуковскому на верх. Привезено сейчас з Дунаєва лікаря і жандармів. По уділеню нещастному першої помочи віднесли єго на зелізничу стацию в Дунаєві, звідки повезли до Львова. Обох братів арештовано і відставлено до Зборова. Стан Жуковского грізний і тяжко буде удержати єго при житю.

— **Нове примінене літака.** Оден з мешканців Філядельфії впав на ориґінальну гадку ужитя найновійшого комунікацийного середника — літака. Він мав — як оповідає „Gazete de Lausanne“ — вислати до Европи пакет, однак трансатлянтийский пароплав „Olympic“ вже був відплинув з порту. Предложив отже летникови Сопвітови, щоби пакет відвіз на пароплав. Летник всів на свою машину і пустив ся в погоню над океан. Досяг пароплав, пакет кинув на поміст і сам повернув на сушу.

— **О назву „банків“.** Міністерство торговлі заборонило задатковим товариствам уживати фірми „банк“. З просьбою о знесене сеї заборони явила ся вчера в парляменті депутация зложена з пп. Левицкого (Задатковий банк), Фельдштайна (Купецкий банк), Міхейда (Земский гал. банк в Ланьцуті), Відаковского (Меліорацийний банк) і Горошкевича (Міщаньский банк в Станиславові). Депутация представила всю справу кільком послам і просила їх о поміч.

— **Льондон в числах.** В оповіщенім тепер урядовім звіті з послідного спису населеня в Льондоні є також порівнуючі дати, котрі сьвідчать про безперервний розвій величезного міста. Ще в 1801 році число жителів властивих міских округів Льондона виносило 959.310, а до року 1901 зросло до 4,536.287. Тепер числить Льондон 7,252.963 жителів. Протягом 110 літ число мешканців міста побільшило ся в семеро.

— **Катастрофа в цегольни.** В старій цегольни в Новім Санчи став ся онгди сумний випадок, якого жертвою впало двох ґімназияльних учеників. По шестій годині вечером, коли вже всі робітники опустили цегольню, робили ще щось там двох учеників, Нарґанґ уч. I. кл. і Яблоньский уч. V. кл. Саме тоді завалив ся комин фабрики, високий на 15 метрів і прикрив обох молодців. На голосний гук надбігло кількох людий і почали відгребувати засипаних. Нарґанґа добуто вже без житя, а Яблоньского вже смертельно пораненого, який небавком помер в шпитали. Причиною катастрофи було лихе підмуроване старого комина.

Телеґрами.

Відень 24 липня. Бар. Ґавч переговорює з угорским правительством о дозвіл на довіз арґентиньского мяса. В часі дебати в парляменті подасть вже імовірно палаті згоду угорского правительства на довіз більшої скількости мяса.

Відень 24 липня. Добре поінформовані круги кажуть, що Чехи не будуть робити перепон при предложеню банковім, так, що то предложене буде рішучо ухвалене.

Гамбурґ 24 липня. Від вчера панують тут небувалі спеки. Нині занедужало від удару сонця 30 осіб.

Льондон 24 липня. Спека доходить до 45 степенів Цельзия. В многих місцевостях займили ся торфовища. Огні загрожують многим містам і селам. Було богато случаїв занедужаня від удару сонця.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначені до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·58§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада (Телефона ч. 527).